കഥ

കാക്കവൃത്താന്തം.

....

അച്ഛന്റെ നീണ്ടുപോകുന്ന ചുമയും മുറ്റത്തേക്ക് നീട്ടിയുള്ള തുപ്പലിന്റെ ശബ്ദവും

കേട്ടപ്പോൾ രമ അടുക്കളയിലെ പണി നിർത്തി പടിഞ്ഞാറേ വരാന്തയിൽ എത്തി.

"എടീ, നീ അതിന് തീറ്റ കൊടുത്തോ – "

പടിഞ്ഞാറെ മുറ്റത്തിന്റെ മേലാപ്പാകെ പടർന്ന് വീടിനോട് ചാരാനായി വളഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ശിരങ്ങളുള്ള പ്ലാവിന്റെ ഏറ്റവും താഴെയുള്ള കൊമ്പിലിരിക്കുന്ന കാക്കയെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി വൃദ്ധൻ വീണ്ടും ചുമച്ചു.

"അച്ഛന്റെ പ്രാതൽ കഴിഞ്ഞിട്ടല്ലേ അവനെ കൊടുക്കാറ്."

രമ ചിരിച്ചു.

"അവൻ എന്നെ കുറച്ചുനാളായി ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്നു. അവന് കാടും മലയും കടന്നു പോകണംത്രേ– എന്നെ കൂട്ടിനു വിളിക്കുന്നു."

അച്ഛൻ വളരെ ഗൗരവത്തിലാണ്.

രണ്ടുവർഷം മുമ്പ് തെക്കേ പറമ്പിൽ നാളികേരം പെറുക്കി കൂട്ടാൻ രാവിലെ ചെല്ലുമ്പോളാണ് കാക്ക കുഞ്ഞിനെ രമ കാണുന്നത്. രാത്രി ഇടിവെട്ടി പെയ്തു തോർന്ന കർക്കിടക മഴയിൽ, തല കരുടിച്ചു തുടങ്ങിയ തെങ്ങിൽ നിന്ന് താഴെ വീണുകതിർന്നുകിടന്ന കൂടിനകത്ത് കാക്കക്കുഞ്ഞൻ ചിറകു നീർത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. സാധാരണ അപകടത്തിൽപ്പെടുന്ന കാക്ക കുഞ്ഞിനൊപ്പം കാക്കകളുടെ ഒരു പട തന്നെ ഉണ്ടാകേണ്ടതായിരുന്നു. തള്ളകാക്ക ഉപേക്ഷിച്ചതോ, എന്തോ ഇതിനെ കാത്ത് ആരുമില്ലായിരുന്നു. പണ്ട് അമ്മ വളർത്തിയിരുന്ന തത്തയുടെ കുറച്ചു വലിപ്പമുള്ള കൂട്   തട്ടിൻപുറത്തു നിന്നെടുത്ത് മാറാല നീക്കി, പൊടിതട്ടി വൃത്തിയാക്കി, രമ കാക്കകുഞ്ഞിനെ അതിൽ പാർപ്പിച്ചു. കാറ്റുകാലമായപ്പോൾ പ്ലാവ്

മുത്തശ്ശിയുടെ ഒരാളുയരത്തിലുള്ള താഴത്തെ ശിഖരത്തിന്റെ കവരത്തിൽ രണ്ടു മുളക്കഷണങ്ങൾ ചേർത്ത് കെട്ടി അതിൽ മേൽ കാക്കയുടെ കൂട് ബലമായി ഉറപ്പിച്ചു.

കൂടിനകത്തും പുറത്തുമായി കറുകറുപ്പോടെ കാക്കകുഞ്ഞൻ വളർന്നു വന്നു. കൂട്ടങ്ങളില്ലാത്തതിനാൽ അവനോട്

കിന്നാരം പറയാനും കലഹിക്കാനും സമയം കണ്ടെത്തിയത് അച്ഛനായിരുന്നു . പടിഞ്ഞാറെ വരാന്തയിലെ ചാരുകസേരയിൽ കിടന്ന് പാടം കടന്നു വരുന്ന കാറ്റിനോടും വരാന്തയിലും ഇരുപ്പുറപ്പിക്കുന്ന കാക്കയോടും നാട്ടുവർത്തമാനങ്ങൾ പറയുമ്പോൾ അച്ഛനിൽ കൂടുതൽ ഊർജ്ജം സംഭരിക്കപ്പെട്ടു.

ചില നേരങ്ങളിൽ അച്ഛനോട് കൂടുതൽ ചേർന്ന്, ചാരുകസേരയ്ക്കടുത്ത് അമ്മയിരിക്കാറുള്ള പ്ലാസ്റ്റിക് കസേരയിലിരുന്ന് കാക്ക അച്ഛനോട് കലഹിക്കാറുണ്ട്.

അവർ തമ്മിലുള്ള യുദ്ധങ്ങളിലെ ജയ പരാജയങ്ങൾ അവൾ ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല.

പഴയതുപോലെ പുസ്തകങ്ങൾ തുടർച്ചയായി വായിക്കുന്നതിന് കാഴ്ചതടസ്സങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതു കൊണ്ടാകണം സ്വതേ ദ്വേഷ്യപ്രകൃതക്കാരനായ അച്ഛൻ തന്റെ ചുറ്റുപാടുകളോട് അസഹിഷ്ണുത കാട്ടി തുടങ്ങി. പ്രസവ സംബന്ധമായ അസുഖങ്ങൾ രണ്ടാമത്തെ മകളെ കൂടുതൽ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവളുടെ നിർബന്ധപ്രകാരമാണ് ശങ്കരൻ നായർക്ക് ഭാര്യയെ മുംബൈയിലേക്ക് അയക്കേണ്ടി വന്നത് . അച്ഛന്റെ ശാരീരിക വൈഷമ്യങ്ങൾ അമ്മ മകളെ ധരിപ്പിച്ചെങ്കിലും അവൾക്ക് ഡോക്ടർമാർ നിർദ്ദേശിച്ച ബെഡ് റസ്റ്റും കൈകുഞ്ഞിന്റെ അനാരോഗ്യവും, കൂടുതൽ പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ട വിഷയമായിരുന്നു, അവൾക്കും ഭർത്താവിനും. അനുജത്തി അമ്മയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയപ്പോൾ കൊച്ചിയിൽ മോഹിനിയാട്ടവും സംഗീതവുമായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന രമയ്ക്ക് നാട്ടിൻപുറത്തേക്ക് മടങ്ങാൻ അതൊരു നിമിത്തമായി മാറി.

ഭർത്താവിന്റെ വീട്ടിൽ നിന്നും അനിശ്ചിതമായ കാലത്തേക്ക്, തന്റെ ബാല്യം പൂത്തു കൊഴിഞ്ഞ ഗ്രാമത്തിലെ തറവാട്ടിലേക്ക് തിരികെയെത്തുമ്പോൾ അവൾക്ക് വല്ലാത്ത ആശ്വാസം തോന്നി. നഗരത്തിലെ തിരക്കിൽ രാവിലെയുള്ള നൃത്ത ക്ലാസുകൾ കഴിഞ്ഞാൽ, പിന്നെയാർക്കും ആരെയും ആവശ്യമില്ലാത്ത വെറും യാന്ത്രിക ചലനങ്ങൾ മാത്രം നിറഞ്ഞ നാഗരിക ജീവിത കെട്ടുകാഴ്ചകളെ അവളെന്നേ വെറുത്തു തുടങ്ങിയിരുന്നു. വിവാഹം കഴിഞ്ഞ് പത്തു വർഷം കഴിഞ്ഞിട്ടും കുട്ടികൾ ഇല്ലാത്തതിനെക്കുറിച്ചോ, സ്വന്തമായി ഒരു വീടുവയ്ക്കാത്തതിനെക്കുറിച്ചോ അവൾ ഒഴികെ മറ്റാർക്കും വേവലാതികൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതിനിടയിൽ തിരക്കാർന്ന

നഗരവീഥികളിലൂടെ കാർ ഓടിച്ച്, താൻ ഡ്രൈവിംഗ് പഠിച്ചെന്ന് പറഞ്ഞപ്പോഴും, ഒന്നും തികഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന മുന്നറിയിപ്പിൽ പരിഹാസത്തിന്റെയുംഇകഴ്ത്തലിന്റെയും ചവർപ്പ് നിറഞ്ഞു. കോർപ്പറേറ്റ് മേഖലയിലെ വലിയ പേരുള്ള നിർമ്മാണ കമ്പനിയുടെ കോൺക്രീറ്റ് കെട്ടിട ഭീമാകാരങ്ങൾ ആകാശം തൊടുന്നത് സ്വപ്നം കാണുന്ന ഭർത്താവിന് താനൊരു ആവശ്യകതയോ ആസക്തിയോ അല്ലെന്ന് അവൾ നേരത്തെ കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. തങ്ങളുടെതായ സ്വകാര്യതകളിൽ നിന്ന് ഒളിച്ചോടാൻ ആയിരുന്നു അയാൾക്ക് താല്പര്യം. ഭർതൃഗൃഹത്തിലെ മൂന്നു നാല് മനുഷ്യജീവികൾക്കിടയിൽ വെറുതെ ഒരാളായി കഴിയുന്നതിനേക്കാൾ തന്റെ ഗ്രാമത്തെ ശ്വസിക്കുന്നത് അവൾ സ്വപ്നങ്ങളിലൂടെ

അനുഭവിക്കാറുണ്ട്. അമ്മ തന്നെയാണ് വിളിച്ചറിയിച്ചത്, മുംബൈയിലേക്കവർപോയാൽ അച്ഛൻ ഒറ്റയ്ക്കാവും.....

അയിലൂരിലെ കാറ്റിന് ഓർമ്മകളുടെ സുഗന്ധം.

താൻ തന്നെ വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങുന്ന തീരുമാനം അറിയിക്കുകയായിരുന്നു. നിസ്സംഗമായ ഭർത്താവിന്റെ മുഖഭാവമൾക്ക് സുപരിചിതമാണ്.

രാവിലെ അയാളോട് യാത്ര പറഞ്ഞ് കാറിന്റെ ഡ്രൈവിങ്ങ് സീറ്റിലേക്ക് കയറാനൊരുങ്ങുമ്പോൾ പുച്ഛത്തോടെയായിരുന്നു ആ ചോദ്യം,

"ആ ഓണംകേറാമൂലയിൽ നീയാട്ടവും പാട്ടും കൊണ്ടു നടക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടോ ?"

വളരെ പണ്ട്, തന്നെ പെണ്ണുകാണാൻ വന്ന അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ, നൃത്തം വളരെ ഇഷ്ടമാണെന്ന് പറഞ്ഞ്, വിടർന്നു വന്ന മുഖതിളക്കമവൾ അറിയാതെ ഓർത്തുപോയി. എന്തെല്ലാം മാറ്റങ്ങൾ.

"ആടാനാണ് വിധിയെങ്കിൽ ആട്ടം തുടരും, അവിടെ ഇടം പ്രശ്നമല്ല"

അവൾ ചിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ അയാളിൽ നിന്നും വെറുപ്പ് തികട്ടി,

" തേവിടിച്ചിയാട്ടം "

രമ അയാൾക്ക് നേരെ തിരിഞ്ഞു നിന്നു .

" തേവിടിച്ചി എന്നാൽ ദേവന്റെ അടിയുടെ അച്ചിയെന്നർത്ഥം.

സംസ്കൃതത്തിൽ ദേവപാദദാസി എന്നും പറയും..."

രണ്ടായിരം വർഷം പഴക്കമുള്ള ദേവദാസി നൃത്ത കലയെക്കുറിച്ചും വൈദേശിക സംസ്കാരങ്ങളുടെ കടന്നുകയറ്റത്തിൽ ആ കലക്ക് സംഭവിച്ച അപചയങ്ങളെ കുറിച്ചും കലാസ്വാദനം ഒട്ടും ഇല്ലാത്ത ഭർത്താവിനോട് പറഞ്ഞിട്ട് ഒരു കാര്യവും ഇല്ലെന്ന് വ്യക്തമായ ബോധ്യമുള്ളതിനാൽ ഒരു തർക്കത്തിന് നിൽക്കാതെ കാറിന്റെ ഡ്രൈവിംഗ് സീറ്റിലേക്ക് ഒതുങ്ങി കയറി അവൾ സ്വയം ഒഴിഞ്ഞു.

 ഈ രണ്ടര വർഷത്തിനുള്ളിൽ നൂറ്റമ്പത് കിലോമീറ്ററിനപ്പുറം സഞ്ചരിച്ച് നാലോ അഞ്ചോ തവണ മാത്രമാണ് അയാൾ ഗ്രാമത്തിലെത്തിയത്.   തന്റെ തിരക്കുകൾ അവളുടെ അച്ഛനെ ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ അവളേക്കാൾ നന്നായി അയാൾക്ക് കഴിഞ്ഞു.

കാക്ക വരാന്തയിലെ ഇളവെയിൽ ചിതറി വീഴുന്ന തിണ്ണയിലേക്ക് ചാടി വൃദ്ധനെ സാകൂതം നോക്കി.

" എന്ത് നോക്ക്വാണ് മഹാപാപി ...

അടങ്ങി നിൽക്കില്ല.."

 അച്ഛന്റെ ശകാരവാക്കുകൾ.

ചിലപ്പോഴൊക്കെ അമ്മയോടുള്ള ദ്വേഷ്യവും കാക്കയ്ക്ക് നേരെ കുടഞ്ഞെറിയുന്നതും കേൾക്കാം.

" നിയ്ക്ക് എൺപതു കഴിഞ്ഞില്ലേ, ചത്തുപോകും വെച്ച് ഇട്ടുപോയേക്കാണ്.. സുഖിക്കട്ടെ. അയ്യേ..."

 തിണ്ണയിൽ ഒരു ചെറിയ പാത്രത്തിൽ രമ കൊണ്ടുവന്നു വെച്ച ഇഡ്ഡലി കഷ്ണങ്ങൾ കാക്ക കൊത്തി തിന്നാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷിയുടെ തീറ്റ ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ കസേരയിലേക്ക് ചെരിഞ്ഞിരുന്നു.

മോഹിനിയാട്ടം അഭ്യസിക്കാൻ എത്തിയ പെൺകുട്ടികൾക്ക് മുന്നിൽ ചമ്രം പടിഞ്ഞിരുന്ന് രമ നാട്യവേദത്തെ കുറിച്ച് പറഞ്ഞു. ത്രേതായുഗത്തിൽ ബ്രഹ്മാവ് നാല് വേദങ്ങളുടെയും സാരാംശം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കാഴ്ചക്കും കേൾവിക്കും ആനന്ദകരമായ മറ്റൊരുവേദം സൃഷ്ടിച്ചു. അതാണ് നാട്യവേദം . വാക്കുകളുടെ ഉച്ചാരണം ഋഗ്വേദത്തിൽ നിന്നും ഗീതം സാമവേദത്തിൽ നിന്നും അംഗാഭിനയം യജുർവേദത്തിൽ നിന്നും രസഭാവങ്ങൾ അഥർവ്വവേദത്തിൽ നിന്നും സ്വീകരിച്ച നാട്യവേദം.

 തറവാട്ടിലെ വിശാലമായ അകത്തളത്തിലും അമ്മാവന്റെ വീട്ടിലും ഒഴിവ് ദിനങ്ങളിൽ രാവിലെ മുതൽ ഉച്ചസമയം വരെ നൃത്ത ക്ലാസ്സ് എടുക്കുന്നതിന് രമ സമയം കണ്ടെത്തി. കുട്ടികളുടെ രമ ടീച്ചറെന്നെ വിളിയിൽ അവൾ സംതൃപ്തയായിരുന്നു.

"എന്നെ കൊണ്ടുപോകാൻ നീ നോക്കണ്ട മലകയറാനും മുനിയറയിൽ ഒളിക്കാനും ഞാനില്ല ..മേലങ്ങൾ തൊട്ടാൽ പിന്നെ എങ്ങാനും താഴേക്കിറങ്ങും. നശൂലം ...."

അച്ഛൻ കാക്കയുടെ നേരെ കയർക്കുകയാണ്. മറുപടിയായി കാക്കയുടെ കുറുകൽ ...

 രമ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു വരാന്തയിലേക്ക് വന്നു.

"ഇവന് ഇവിടുന്ന് പോണംന്ത്രേ ..ഉയരെ പറന്ന് മലയായ മലകളെല്ലാം കടന്ന് പോകണംന്ന് .. ഒരു ബലിക്കാക്ക .."

അച്ഛൻ കലിതുള്ളി.

"അവന് പോകണംന്നുണ്ടെങ്കിൽ പോകട്ടെ അച്ഛാ..."

രമ ചിരിയടക്കി അടുക്കളയിലേക്ക് കയറി.

"നീ ഒന്നും മിണ്ടാതെടീ, എല്ലാവരും എന്നെ വിട്ടു പോകാൻ തിടുക്കം കൂട്ടുന്നു മഹാപാപികള്...."

അച്ഛന്റെ ശാപവാക്കുകൾ ..

അന്ന് രാത്രി മഴ പെയ്തു. ഇടിമിന്നലിന്റെ മുന്നൊരുക്കമുള്ള മഴ. തുലാമാസത്തിന്റെ വരവ്.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ കാക്കയെ കൂട്ടിൽ കണ്ടില്ല. അവൻ പതിവായിരിക്കാറുള്ള പ്ലാവിൻ കൊമ്പിലും തിണയിലും അടുക്കളപ്പുറത്തെ അമ്മിക്കൽ തിണ്ണയിലും അവനെ പരതി രമ നിരാശയായി.

" അവൻ പോകും.. എന്നെയും ആർക്കും വേണ്ടല്ലോ..."

വൃദ്ധൻ ചാരുകസേരയിൽ കിടന്ന് പിറുപിറുത്തു കൊണ്ടിരുന്നു. ഉച്ച കഴിഞ്ഞും പക്ഷിയെ കാണാതായപ്പോൾ രമയ്ക്ക് പരിഭ്രമമായി. കുറെക്കാലമായി തറവാട്ട് പരിസരത്ത് മറ്റു കാക്കകളെ ഒട്ടും കാണാറില്ല. കാക്കയോട് കലഹമൊഴിഞ്ഞപ്പോൾ അച്ഛൻ നിശബ്ദനായി. വിജനമായ യുദ്ധഭൂമിയിൽ ഒരൊറ്റ പോരാളി മാത്രം.

രണ്ടാം ദിവസം തന്റെ മുറിയിൽനിന്ന് അയാൾ വരാന്തയിലേക്ക് നടന്നു വരാൻ ബുദ്ധിമുട്ടി.

ശ്രമപ്പെട്ടുള്ള പത്രവായനയ്ക്ക് അച്ഛൻ മുതിർന്നില്ല കാക്ക വന്നിരിപ്പുണ്ടോ എന്നറിയാൻ പ്ലാവിന്റെ കൊമ്പുകളിലേക്ക് ചാഞ്ഞും ചെരിഞ്ഞും നോക്കി വൃദ്ധൻ നിരാശനായി. വായ് നിറയെ പക്ഷിയെ വഴക്കു പറഞ്ഞവസാനം ക്ഷീണിതനായി, മിണ്ടാട്ടം കുറഞ്ഞു. അയാൾ മുറിയ്ക്കുള്ളിൽ കട്ടിലിൽ നിന്നും താഴേക്ക് ഇറങ്ങാൻ പോലും താൽപര്യം കാണിക്കാതെ ചെരിഞ്ഞു കിടന്ന് ഉറക്കം തൂങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

നാലഞ്ചു ദിനങ്ങൾ കൂടി ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങിയ തിനൊപ്പം, അച്ഛന്റെ കാലുകൾ ദൃഢമാകുന്നതു പോലെ അവൾക്ക് തോന്നി. അച്ഛന് നടക്കുവാനുള്ള ശേഷി കുറഞ്ഞു വരികയാണോയെന്ന് രമ ഭയപ്പെട്ടു. അന്ന് രാത്രി അമ്മയേയും അനുജത്തിയേയും ഫോണിൽ വിളിച്ച് അച്ഛന്റെ ആരോഗ്യസ്ഥിതി മോശമായ വിവരം അവൾ അറിയിച്ചു.

കാക്കയുടെ അസാന്നിധ്യം തങ്ങൾക്കിടയിലും ശൂന്യത സൃഷ്ടിക്കുന്നതായി രമക്ക് തോന്നി. കരിഞ്ഞുണങ്ങി ദിനങ്ങൾ അടർന്നു വീഴുന്നു. അച്ഛന്റെ നീണ്ട ചുമ മുറിയിലെ നാലു ചുമരുകളിൽ തട്ടി നിൽക്കുമ്പോൾ അവളുടെ നെഞ്ചിൽ വേദന കല്ലിച്ചു.

സ്വപ്നങ്ങളിൽ അവൾ തന്റെ നർത്തനരൂപം മാത്രമേ കാണാറുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സമദൃഷ്ടിയിൽ കൈകൂപ്പി അരമണ്ഡലത്തിൽ രംഗപ്രവേശം. ഹസ്ത മുദ്രാഭിനയമാണ് മോഹിനിയാട്ടത്തിൽ പ്രധാനം. ഈയിടെ സ്വപ്നങ്ങൾ അകാലത്തിൽ മുറിഞ്ഞു പോകുന്നു.

മഴ പെയ്തുതോർന്ന ഒരു പുലർകാലത്തിൽ പ്ലാവിന്റെ താഴ്ന്ന ശിഖരത്തിലിരുന്ന കാക്കയുടെ കരച്ചിൽ, ഒരു ശിശുവിന്റെ ആദ്യ വിലാപം പോലെ.

രമ എഴുന്നേറ്റ് പടിഞ്ഞാറെ വരാന്തയിലേക്ക് വാതിൽ തുറന്നെത്തി.

പ്ലാവിൻ കൊമ്പിൽ ഇരുന്ന്, കാക്ക അവളെ ചെരിഞ്ഞു നോക്കി. പിന്നെ ശബ്ദം താഴ്ത്തി കുറുകി.

അച്ഛൻ ഉറക്കത്തിൽ നിന്നും ഞെട്ടിയുണർന്ന് കാണണം. ചുമയുടെ അകമ്പടിയോടെ, അവളെ നീട്ടി വിളിച്ച അച്ഛന്റെ ശബ്ദത്തിന് ഉണർച്ചയുടെ ആരോഹണ താളമുണ്ടായിരുന്നു. അവളെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടയാൾ, അവളുടെ കൈത്താങ്ങില്ലാതെ വരാന്തയിലെ വെളിച്ചത്തിലേക്ക് നടന്നു. ധൃതി കൂടിയതുകൊണ്ട് ചാരുകസേരയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ വേച്ചു വീണു പോകുന്നതിനിടയ്ക്ക് അവൾ അച്ഛനെ പിടിച്ചു. മെല്ലെ ഇരുത്തി.

" മഹാപാപി, എന്നെ വിട്ട് എവിടെപ്പോയി..'

അച്ഛന്റെ ശകാരപ്രവാഹം അണപൊട്ടി. കാക്ക പറന്ന് തിണ്ണയിലേക്ക് വന്നു. പിന്നെ പ്ലാസ്റ്റിക് കസേരയുടെ മുകളിലിരുന്ന് അച്ഛനുമാത്രം മനസ്സിലാകുന്ന രീതിയിൽ സംവാദത്തിന്റെ പോർമുഖം തുറന്നു . മലകൾ താണ്ടി, തോടുകളും പുഴകളും താണ്ടി അവൻ പറന്നു പോയ വഴികൾ. നഗര കാഴ്ചകൾ, കാട്ടുവഴിത്താരകൾ, ആദിവാസത്തിന്റെ കോളനികൾ, ആകാശത്തെ ചുംബിച്ച് നിൽക്കുന്ന ശൂലിമുടി, കാട്ടുകല്ലുകൾ അടുക്കി ശൂലാകൃതിയിൽ നിശ്ചലമായി, ഏകനായ ഭഗവാൻ, കാഴ്ചകൾ ഏറെ പിന്നെയും, മലയ്ക്കു മുകളിൽ വിശുദ്ധമായ തണ്ണീർത്തടം. ഭൂമിയിൽ നിന്ന് ആകാശമേഘങ്ങളെ തൊടാൻ ഏതാനും ചിറകടികളുടെ അകലം.

വിദൂരതയിലിരുന്ന്

ഏകാകിയായ ഒരു മനുഷ്യൻ വിളിക്കുന്നത് കാക്ക കേൾക്കുന്നുണ്ട്. ബലിക്കാക്കകൾക്ക് ലാവണത്തിലേക്ക് മടങ്ങിയെത്തിയേ പറ്റൂ. പിൻവിളി കേൾക്കാതിരിക്കാനാവില്ല. കാടും കടലും കണ്ട് തിരിച്ചുള്ള പറക്കൽ.

"ഇനി വിട്ടു പോകുമോ...? "

ചുമയ്ക്കൊടുവിൽ ആഞ്ഞു മുറ്റത്തേക്ക് തുപ്പി, വൃദ്ധൻ തോളത്തിട്ടിരുന്ന തോർത്തുമുണ്ടു കൊണ്ട് മുഖം തുടച്ചു.

കാക്ക തല ചെരിച്ചു. ദൃഷ്ടി കൂർപ്പിച്ചു.

"നിനക്കിവിടെ കൂട്ടക്കാരുടെ കുട്ടില്ലെന്നറിയാം, പക്ഷേ ന്റെ കാര്യം.."

കാക്ക ശബ്ദം താഴ്ത്തി കുറുകൽ തുടർന്നു.

"നെന്നെ നോക്കി വളർത്തുന്നത്, എന്നെ പട്ടടയിലക്കെടുക്കും

വരെയല്ല. എനിക്കായി ഒരു ഉരുള ചോറ് തീറ്റാൻ വേണ്ടിയാണ്......"

ചുമയിലിടറിയ വാക്കുകൾ മുറിഞ്ഞു വീണു.

" ഈ ദേശത്ത് വേറെ ബലിക്കാക്കയില്ല..."

വൃദ്ധന്റെ കണ്ണു നിറഞ്ഞു. കാക്ക ചാരു കസേരയുടെ കൈത്തണ്ടയിലേക്ക് ചാടി. പക്ഷിയുടെ കണ്ണുകൾക്ക്, മനുഷ്യ സമാനമായ നേത്രചലനവും, ആർദ്രതയും കൈവരുന്നതുപ്പോലെ അയാൾക്ക് തോന്നി.

കാക്കയുടെ അടക്കം പറച്ചിൽ,

" മരണപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ, പിന്നെ കൈകൊട്ടി തിരിച്ചു വിളിക്കലായി, കാത്തുനിൽക്കലായി, ഒരു കാക്കയെങ്കിലും കാണാൻ പ്രാർത്ഥനയായി, എന്തിന്....."

വൃദ്ധൻ നിശബ്ദനായി കേട്ടു. പിന്നെ പതുക്കെ പറഞ്ഞു,

" അതാണ് മനുഷ്യൻ. ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ആരുമില്ലാത്ത നിശബ്ദാവസ്ഥ. ജീവിതത്തിന്റെ കളമൊഴിഞ്ഞു പോയിക്കഴിഞ്ഞാലാണ്,അലമുറയിട്ടു തുടങ്ങുന്നത്......."

കാക്ക വൃദ്ധന്റെ മുഖത്തേക്കുറ്റു നോക്കി.

" ശൂന്യതയ്ക്ക് വല്ലാത്ത ആഴമുണ്ട്.."

കാക്കയുടെ മിനുസമുള്ള ചിറകറ്റം അയാളെ തൊട്ടു.

രമ കട്ടൻ ചായയുമായി വരാന്തയിലേക്ക് കടന്നപ്പോൾ കാക്ക പ്ലാസ്റ്റിക് കസേരയിലേക്ക് ചാടി .

തിണ്ണയിൽ അച്ഛനെടുക്കാൻ പാകത്തിൽ ചായക്കപ്പ് വെച്ച് തിരിച്ച നടക്കുമ്പോൾ തൊണ്ടയിടറാത്ത ശബ്ദമുയർന്നു.

" കൊറച്ച കഴിഞ്ഞ് അവനുള്ള തീറ്റയിങ്ങെടുക്ക്, ഞാൻ കൊടുക്കാം ...."

കാക്ക തിണ്ണയിലേക്ക് ചാടി, കൊക്കുകൾ കൊണ്ട് ചിറകൊതുക്കാൻ തുടങ്ങി. വൃദ്ധൻ ചായ കുടിയ്ക്കാതെ പക്ഷിയെ നോക്കി കിടന്നു. കാക്ക പതിവു പോലെ അയാളോട് സംവദിക്കാൻ തുടങ്ങി. മൗനങ്ങൾക്ക് ചലന സ്വഭാവമുണ്ട്, അതുകൊണ്ടാണ് സംവേദനത്തിന്റെ ഉഷ്ണപ്രവാഹങ്ങളിൽ അവർ നനഞ്ഞു നിന്നത്.